

11244

229

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

VAGY KÁROLY

11244

Kári ÉRETTSÉGIJE

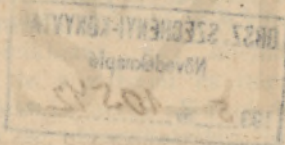
229

KLÁRI ÉRETTSÉGIJE

REGÉNY

IRTA

NAGY KÁROLY

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

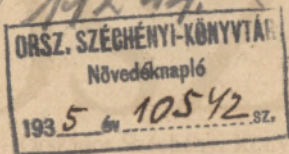
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk,

A fődelet Lengyel Lajos készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest. V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P,

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI RÉGÉNT JELENIK MEG.

Néhány ember megállt az uccán. Voltak, akik megcsóválták a fejüket és tovább mentek, a legtöbb azonban ott maradt és nyujtogatta a nyakát, a harmadik emeleti ablak felé. Budapest a kíváncsi álldogálók városa. Ha egy bicikli felfordul és elgörbül az első kereke, percek alatt huszonnégy ember veszi körül és nézi érdeklődve a szerencsétlenül járt kereket és a káromkodó biciklistát, aki dörmögve és sziszegve porolja le a ruháját és dörzsölgeti felhorzsolt csuklóit. Az uccai alkalmi árusnak, aki ellenállhatatlan és utánozhatatlan folttisztító és egyben tányérragasztó szert árul, potom hús fillérért, szintén megvan a közönsége. nem kevésbé az epilepsziás embernek, aki egyébként elengedné ezt a szerencsét, sőt érdeklődve nézik azt is, ha a rendőr valami szabálytalanság miatt felír egy soffórt, vagy bekísér az örszobába egy részeg embert.

Ezúttal azonban a járókelőknek minden okuk megvolt arra, hogy megálljanak és megszemléljék a szokatlan esetet. Egyesek, akiknek sietős dolguk volt, sajnálkoztak, hogy nem maradhatnak, a gyülekezet zöme azonban ott maradt,

egy darabig csodálkozva nézelődött, később pedig nevetgélve, hangosan vitatkozva tárgyalt a nem mindennapi látványról.

A nem mindennapi látvány egy csontváz volt. Csontvázat láthattunk már eleget, múzeumban, egyetemen és még néhány illetékes helyen. Tudjuk, hogy a karok és a lábszárak feltűnően vékonyak, a szikkadt medencecsont olyan, mintha agyagból volna, melyről lepattogzott a zománc, hogy a koponyán három lyuk van, amelyek azelőtt szemek és orr néven voltak forgalomban, hogy a száj, melyből csak két fehér fogsor maradt, pont úgy fest, mintha vigyorgna, mondom, ezt mind tudjuk.

A szóbanforgó csontváz azonban jóval érdekesebb látványt nyújtott, mint a fentemlített, sablónos, szabályszerű emberi maradvány. Ez a csontváz elsősorban abban különbözött többi kollégájától, hogy fején kissé rozoga állapotban lévő cilindert viselt, kicsit kacskiásan féloldalt csapva, volt rajta azonkívül egy elegáns, fényesgombos női kabát, lábán pedig gumitalpú, fehér tornacipő. Két karjával az ablak két oldalához támaszkodott, egyik tornacipős lábát pedig olyan mozdulattal tartotta az ablakpárkányon, mintha mindjárt le akarna ugrani a harmadik emeletről.

A nép pedig egyre gyűlt. Lehettek már negyvenen és biztos volt, hogy percekben belül megakad a forgalom az aránylag elég mozgalmas mellékutcában. Megjegyzések röpködtek a levegőben.

— Jó pofa az öreg szivar! — mondta egy suszterinas és rágyújtott egy cigarettavégre.

— Ezt a cilindert negyvennyolcban csinálták — jegyezte meg egy vattázott vállu ifjú, akinek karjába egy szalmasárgahajú lány kapaszkodott, elszántan és meggyőződéssel.

— A rövidlátó nénike, aki a tizenöt méter magasban csak színeket és vonalakat látott, ijedten sikított.

— Jaj, mért nem fogják meg azt az embert? Kiugrik, egész biztosan kiugrik! Rendőr!

— Ne lármázzon, mutter — szólt rá a suszterinas és kiköpte a cigarettacsonkot, — mert ha az ott fent meghallja, megharagszik és a nyakába ugrik.

— Jaj! — sivalkodott a néni és ijedten ugrott hátra.

Villamos közeledett eszeveszett csilingeléssel. Az emberek összébbhúzódtak. Egy pillanatig magukkal voltak elfoglalva. Mire ismét felnéztek az ablakba, a csontváz eltűnt.

— Ügylátszik, meggondolta magát — mondta a néni. — Megjött az esze. Mégsem ugrik le.

Az uccasarkon egy rendőr tűnt fel és a tömeg eloszlott.

2.

Az «Apaffi Mihályné» leánygimnázium VIII. osztályából nagy láрма és vidám nevetés hangzott ki a néptelen folyosóra. A tizperces szünet már régen lecsengették, de a lányok nem is

vették észre. Zakariás minden figyelmüket lefoglalta.

Zakariás a csontváz volt. Ugyanaz a csontváz, amely miatt odalent az uccán egész tömeg hullámzott. A lányok adományozták neki a szépenhangzó és markáns nevet.

Természettani óra következett és ők már a tízperc elején behozták Zakariást a szertárból. A fizikai előadótermet tatarozták, tehát minden alkalommal ide kellett cipelni a fizika- és természetrajzórához szükséges kellékeket.

A lányok nem sokat törődtek Zakariással. Őszintén szólva unták egy kicsit. Gergely Vilma az orrát puderozta nagy szakértelemmel, a követér Péterffy Kató diszkréten megsugta Pál Magdának, hogy ismét fogyott tizenhét dekát, «tizenhét kiló se látszana meg rajtad» — jegyezte meg az arra haladó Mák Marietta, «pukkadj meg!» — mondta dühösen Péterffy Kató és diszkréten továbbstutogott Pál Magda fülébe, Gács Éva viszont indiszkrét hangossággal arról beszélt, hogy tegnap a Szigeten teljes másfél óráig sétált Pistával és hogy Pista becsületsztésére kijelentette, hogy többé nem néz rá Veér Adriennre, Kővágó Gizi, a jeles tanuló fizikai képleteket firkált a táblára, egyedül Kovács Klári állt összevont szemöldökkel Zakariás előtt és elgondolkozva nézte.

— Mit nézel Zakariáson? — kérdezte Mák Marietta.

— Nem gondolod, hogy Zakariás kezd unalmas lenni? — válaszolt, szintén kérdéssel Klári.

— De igen — felelte Márk Marietta. — Épp azért kérdeztem, hogy mi van rajta néznivaló.

— Van egy ötletem — felelte Klári — Zakariással kapcsolatban.

— A te ötleteid mindig megborzongatják a hátamat.

— Miért?

— Mert rendszerint osztályfőnöki megrovás a vége.

Egymás mellett álltak. Egyformán magasak, egyformán szépek és szőkék, egyformán tizen-nyolcévesek voltak, az ormóttan formaruha is jól festett nyulánk, izmos testükön, egyformán nevetett a szemük és már ott bujkált arcukon a levegőben lógó tréfa eljövendő izgalma.

— Mi az ötlet? — kérdezte Marietta.

Klári a padjához ment és elővett a táskájából egy összecusokott öreg klakkot.

— Mi ez? — kérdezte Marietta.

— Láthatod, cylinder.

Kiugratta és fejébe csapta. A kopott, kórhadt kalap is jól állt szőke, hullámos haján. A többi lány észrevette és köréserегlett.

— Jaj, de gusztu, mulasd, hadd próbáljam fell — kiabálták.

— Idehallgassatok, — mondta Klári — ezt a klakkot otthon találtam és azért hoztam el, hogy valami hasznos dolgot műveljünk vele. Mit gondoltok, nem volna szükséges, hogy felpróbáltassuk Zakariással.

— De igen — hangzott az általános beleegyezés.

A klakkōt összenyomták, hogy keskenyebb legyen és feltették Zakariás fejére.

— Remek! — kiáltotta Gács Éva. — Ha Pista látná, mindjárt lenne rá egy jó mondása. Neki mindig van egy jó mondása.

— Biztosan otthon készül rá, mielőtt veled találkozik — jegyezte meg gúnyolódva Kővágó Gizi és okos szemével hunyorított egyet.

— Nem készül rá! — csattant fel Gács Éva. — Ő sosem volt sem eminens, sem stréber. Ő már diákkorában is tennisz- és ping-pongbajnok volt és nem foglalkozott egyébbel.

— Ne veszekedjete, majmok! — kiáltott rájuk Klára, — inkább hallgassatok ide! Van egy új ötletem.

— Halljuk!

— Öltöztessük fel Zakariást. Cilindere már van. Marietta add ide a kabátod!

— Felhúzták a kabátot a csontvázra.

— Zakariás határozottan kezd kialakulni! Péterffy add ide a tornacipődet!

— Miért pont én? — kérdezte Péterffy Kató.

— Mert neked van az osztályban a legnagyobb lábad. Ha jól tudom, negyvenes.

Kató rákvörös lett.

— Feltűnően szemtelen vagy — mondta mérgesen. — Úgy éljek, hogy csak harminckilences.

— Jó, jó, csak add ide!

A fehér tornacipő felkerült Zakariás lábára.

— És most — mondta ünnepélyesen Klára, — vigyük az ablakhoz.

Zakariást állványostól együtt felkapták és az

ablakhoz vitték. A csontváz egyáltalában nem látszott sértődöttnek, hogy így kifigurázzák, sőt jóindulatúan vigyorgott sárga fogaival. Eltűrte, hogy Klári, aki olyan serényen dolgozott, mint-ha elfogta volna az alkotás láza, a nyitott ablak párkányára tegye egyik tornacipős lábát, eltűrte, hogy két kezét zsinórral megerősítsék az ablakfákon és vigyorogva nézte, hogyan gyülekezik odalent, láthatólag őmiatta a tömeg.

Kitünő mulatság volt.

A lányok hangos nevetésébe ebben a pillanatban kijózanítóan vágott bele egy jócsengésű, kemény hang:

— Mi ez?

Hirtelen csend támadt. A fizikatanár, dr. Vértes lépett be, anélkül, hogy észrevették volna. Negyvenév körüli, komoly arcú, csinos férfi volt és az ötödikesektől a nyolcadikosokig, átlag minden harmadik lány szerelmes volt bele. Most mozdulatlan arccal nézte Zakariást, aztán Gács Évához fordult.

— Hozzák el az ablaktól! Hagyjanak mindent rajta és vigyék fel a katedrára!

Gács Éva ijedt igyekezettel engedelmeskedett. Gergely Vilma segített neki, a többi lány szétrebbent és igyekezett a lehető legrövidebb úton a helyére jutni. Zakariás felvonult a katedrára, úgy, ahogy volt, teljes harci mezben, dr. Vértes pedig utánaindult.

Az osztályban néma csend volt. Vértes enyhén undorral szemlélte Zakariást, aztán hirtelen az osztályhoz fordult:

— Hát lássuk csak... — kezdte, — kié ez a cipő?

Csend. Vértess egy árnyalattal felemeli a hangját.

— Kérem, jelentkezzen a cipő tulajdonosa! Péterffy Kató szepegve felállt. Kövér arca sápadt volt. Telt piros szája ijedten rebtent meg.

— Vegye le a cipőjét erről a csontvázról és álljon ide a fal mellé — mondta a tanár.

Kató elindult. Úgy ment végig a padsorok között, mint Maria Antoinette, mikor a guillotine felé indult.

A tanár ismét a csontvázra tekintett.

— Menjünk tovább! — mondta a tanár. — Kié a kabát?

— Enyém — állt fel Gács Marietta.

— Vegye le róla és álljon a kolléganője mellé! Kié ez a klakk?

— Az enyém — mondta Kovács Klára, aki már a kérdés feltevése előtt felállt.

— Hát persze, gondolhattam volna. Vegye le róla és álljon ide!

Egy pillanatig ismét csend volt. Zakariásról ismét lekerültek a ruhadarabok és a csontváz visszasüllyedt előbbi szomorú szürkéségébe. Vigyorgásába most, mintha egy kis bánat is vegyült volna.

— Na, lássuk csak — kezdte ismét dr. Vértess. — Ki csinálta ezt?

— Mi hárman — felelte — Gács Marietta.

— Pardon, tanár úr, én csak a cipőt adtam... — szolt közbe gyorsan Péterffy Kató.

— A lábát is segítettél felrakni az ablakpárkányra — jegyezte meg szárazon Marietta.

Kovács Klára elhatározta magát

— Kérem, tanár úr, mindennek én vagyok az oka. Én hoztam a cilindert... én mondtam, hogy öltöztessük fel. A lányok csak segítettek.

— Hogy maga volt a dolog értelmi szerzője, ebben egy pillanatig sem kételkedtem. Maga mindig gondoskodik tanárainak és tanárnőinek egy kis kiadós bosszúságról. A magaviselete türehetetlen és javíthatatlan. A természetrajz és fizika sokkal kevésbé foglalkoztatja, mint ezek a buta viccek... Péterffy és Gács, magukat beírom az osztálykönyvbe, mert rongálták a szer-tár kellékeit. Menjenek a helyükre!

Pár pillanatig csak a tanár tollának percegése hallatszott.

— Kovács Klára! Magát szintén beírtam az osztálykönyvbe. Nem akartam előterjeszteni ügyét a tanári konferencia elé, mert már így is van két osztályfőnöki megrovása. Egyébként miért csinál ilyeneket?

Klára kicsit felvonta gömbölyű, izmos vállát.

— Lehetek őszinte, tanár úr?

— Természetesen.

— Hát bevallom... az iskola azért nem tudott kellő komolyságra szoktatni, mert én sem akartam. Jókedvű természetű vagyok és szeretek jókedvű lenni.

— De sajátmaga alatt vágja a fát! Magának van az intézetben a legrosszabb híre... ezt természetesen az iskolai fegyelem szempontjából

Értem. Úgy viselkedik, mint egy másodikos kisgyerek és én úgy is fogom megbüntetni, mintha az volna. Menjen a helyére és vegye tudomásul, hogy egytől háromig be lesz zárva. Itt marad az osztályteremben. Ajánlom, hogy elmélkedjék egy kicsit ezalatt a jó magaviselet előnyei és a rossz magaviselet hátrányai fölött.

— Tanár úr, ezt ne tessék kívánni!

— Mit?

— Hogy a bezáráson kívül még elmélkedjem is. Nem hiszem, hogy őszinte volna ez az elmélkedés.

A tanár alig észrevehetően elmosolyodott.

— Nem lehet magán segíteni, Kovács Klára! Üljön le! Három órakor bejön magáért az altsízt. Addig nem mehet el. Megértette?

— Igen.

— Hát kérem... Kővágó, hol hagytam abba a múlt órán a magyarázatot?...

3.

Klári egyedül maradt a teremben. Néhány szor fel-alá sétált a katedra előtt, mint egy ketrecbezárt, fiatal párdúc. Kicsit dühös volt, de szemében most is ott bujkált a jókedv. Egy pillanatig arra gondolt, hogy meghal unalmában ez alatt a szörnyű hosszú két óra alatt, de aztán vállat vont:

— Majd elmúlik ez is!

Megállt a csontváz előtt, melyet majd csak a

takarításkor visznek vissza a szertárba, egy darabig csendesén nézte, aztán a következő kis szónoklatba kezdett:

— Látod, Zakariás, most miattad szenvedek. Lehet, hogy megérdemlem, mert profán módon bántam veled. Nem tudom, mi lehettél, mikor még izmok és hús simultak rád és bőr feszült rajtad; lehet, hogy gazdag voltál, lehet, hogy szegény, lehet, hogy csinos férfi voltál, lehet, hogy csúnya, de az biztos, hogy férfiasan tűrted ezt a méltatlan játékot. Most megkaptad az elégtételt is, nem szólhatsz egy szót sem. Bezárak miattad, mint egy taknyos kölyköt. Tinta-levesre és papírgaluskára, ha elemista emlékeim nem csálnak. Úgy-e, sajnálsz egy kicsit Zakariás? Na, nem baj! Ne lógasd a fejed, én se lógotom. Legyünk férfiak. Hidd el nekem, Zakariás, hogy én egész rendes kislány vagyok. Nem vagyok olyan rossz, mint hiszik. Egy hibám van, hogy szeretek nevetni. De hát olyan nagy bűn ez, Zakariás?

A kérdésre természetesen nem kapott választ.

Zakariás határozottan barátságos arcot vágott. Klára szeretettel nézett végig rajta, aztán ott hagyta és beült a padjába. Elővette az irodalomtörténetet és olvasgatott egy darabig. Mikor azt is elunta, az ablakhoz ment és kihajolt rajta. Egy ideig szórakozottan nézte az uccán járókelő embereket, de egyszerre hirtelen megélenkült az arca. A Rákóczi-út felől négy- vagy öt kocsiból álló autósor fordult be és közeledett lassú gördüléssel. Az első kocsiban két férfi ült

E Klára visszaemlékezve a tegnap olvasott újsághírrre, azonnal felismerte Sven Montmorency-t, a nagy filmszínészt.

— Úgy vonul be, mint egy fejedelem!

— gondolta némi irigységgel. — Jön egy kicsit ünnepeltetni magát. Szét fogják szedni a nők.

Sokáig nézett vágyakozó szemmel az eltűnt autók után.

— Ez az ember még szebb, mint a filmen. Tetőtől-talpig férfi. Azt hiszem, halálosan bele tudnék bolondulni. Megérte ezt a kétórás fegyencéletem, hogy láthattam, mikor megérkezik. A lányok meg fognak pukkadni az irigységtől.

Elsétált az ablaktól. Leült és a filmekre gondolt, amelyekben Sven Montmorency játszott. Beleképzelte magát a szerencsés színésznők szerepébe, akik a nagy Sven partnerei voltak és akiket a filmek végén tüzesen és utánozhatatlan mozdulattal ölelt magához. Klári, mint akinek váratlan ötlete támad, egyszerre felugrott és a csontváz elé sietett.

— Idehallgass, Zakariás! Bennünket jóbarátokká kovácsolt a balsors, veled közlöm tehát megingathatatlan elhatározásomat. Ezennel és ünnepélyesen megígérem neked, hogy a három nap alatt, amíg Sven Montmorency Budapesten tartózkodik, alkalmat fogok találni rá és megcsókolom. Ezt elhiheted nekem!

Az ajtó csikorogva kinyílt és az iskolai altiszt dugta be a fejét.

— Kovács kisasszony, három óra van!

— Köszönöm, porkoláb, már itt sem vagyok!

Másnap délután, pontosan négy órakor, az alsó Szigetről a felsőre vezető úton Kovács Klára, az «Apaffi Mihályné» leánygimnázium növendéke, megcsókolta Sven Montmorency-t, a nagy filmbonvivánt.

Az izgalmas aktus hiteles történetét alábbiakban adjuk:

Sven Montmorency a Sziget csodálatos virág-pompájától elbűvölve sétált a széles autóúton. Minden pillanatban fényképészek vették körül. Kattogtak a masinák, lobbant a magnézium és «a nagy Sven» egykedvűen tűrte. Minden pillanatban nők vették körül, fiatal és kevésbé fiatal asszonyok, csitrilányok, autogramm- és emlékkönyvvel a kezükben, mindenki boldog volt, aki a közelébe férközhelett, vagy hozzáérhetett. A titkárja és az ismert színházi szerkesztő minden erejüket latbavegették, hogy megvédjék a folyton újra kezdődő invázió ellen.

A színész most előresietett egy kicsit. Befordult az egyik fasorba és fellelegzett, mert egy pillanatra egyedül maradt. De csak egy pillanatra. Mintha a földből nőtt volna ki, egyszerre egy szürke matrózblúzos, sötétkék szoknyás, szőkehajú, nagyon csinos leány állt előtte.

Montmorency nem haragudott meg.

— Nos — mondta mosolyogva és németül, — autogramm?

— Nem — felelte a leány

— Hát mi?

— Csók.

Montmorency elcsodálkozott. Nem nagyon, csak épp annyira, amennyire egy sztárnak illik.

— Hogy érti ezt, kislány?

— Így.

Klári felágaskodott, vérpiros arccal és remegő kezekkel, aztán gyors mozdulattal átölelte a filmszínészt és megcsókolta.

Oldalt ismét lobbant a magnézium. Klári minden tagjában reszketve álldogált egy pillanatig és szája sírásra görbült.

— Ne haragudjon — mondta lázasan az izgalomtól. — Már meg is bántam a dolgot. Rettenetesen szégyellem magam... Urilány nem viselkedik így... de megigértem Zakariásnak és szavamnak akartam állni...

— Zakariásnak? Ki az a Zakariás?

— A csontváz — felelte Klári és elszaladt.

— Milyen kár — fordult oda a nagy Sven az egyik fotóriporterhez, — milyen nagy kár érte. Ilyen csinos, szép lány és bolond.

5.

A lányok a színházi ujság fölé hajoltak és izgatottan tárgyalták az esetet. Klári egy pad tetőjén ült és sírt. Szemmelláthatóan, régóta és kiadósan sírt, mert a szeme vörös volt és a szemhéja duzzadt. Mák Marietta mellette állt és szidta:

— Megörültél? Egészen elment az eszed? Pár

hónappal az érettségi előtt csinálsz ilyeneket? Tudod, hogy én is benne vagyok minden zriben, de ezt nem mertem volna... És ha már okvetlen kellett, hát nem tudtál átöltözni előbb? Az iskolai formaruhában kellett?...

— Innen egyenesen a Szigetre rohantam, mert nem tudtam, mikor megy ki — zokogta Klári keservesen.

— És nem tudtál vigyázni, hogy az a hülye le ne fényképezzen? Most mit fogsz csinálni? Erzsi néni már adott neked két osztályfőnöki megrovást. Ha ez az ujság a kezébe kerül, pedig ez valószínű, akkor... tudod, mi lesz akkor?

— Kicsapnak! — bögött Klára

— Úgy van, kicsapnak!...

Idegesen szaladgált fel és alá, aztán ismét megállt Klári mellett.

— Azért egy kicsit irigyellek is — mondta esendesen.

— A kicsapásért?

— Fenét! A csókért.

— Ugyan eredj, — mondta dühösen Klári — nem is volt jó.

— Ne beszélj ilyeneket! Miért ne lett volna éppen ez a csók jó?

— Mert nem volt benne semmi különös. Igaz, hogy rettenetesen izgatott is voltam és szégyeltem magam. Még el sem engedtem és máris megbántam... és akkor jön a marha és lefotografál. Borzasztó... csókolózás közben...

Újra sírni kezdett.

Az osztály egyszerre elcsendesedett. Mindenki felállt. Az ajtóban magas, szürkülőhajú, idősebb hölgy állt.

— Erzsi néni! — súgta Mák Marietta.

Klári lemászott a padról és rémülten bámult az osztályfőnöknőre, aki lassú léptekkel felment a katedrára. Hóna alatt ott volt az osztálynapló és még valami, amit Klári kimeredt szemmel nézett. A színházi ujság.

— Üljenek le — mondta a tanárnő csendesen. — Kővágó maga jőjön ki és üljön a katedrára! Ügyeljen, hogy csend és rend legyen itt, mert nekem dolgom van és nem tartom meg az órát.

Kővágó Gizi kisompolygott és leült a katedrán álló íróasztal elé. A tanárnő mégegyszer végignézett az osztályon és pillantása Klárin pihent meg.

— Kovács Klára, maga vegye a kabátját és könyveit. Utánam jön az igazgatói irodába,

Gyors léptekkel elhagyta a termet. Klári könyveivel és kabátjával a hóna alatt, összefőrtve vánszorgott utána.

Mikor az ajtó bezárult mögöttük, fokozott erővel tört ki a zaj. Kővágó Gizi erre öklével megdöngötte az asztalt és mindenkit túlkiabált.

— Ne ordítsatok, mert én iszom meg a levét, ha itt ilyen lárma lesz! Csendesen is megbeszélhetjük a dolgot...

Tizennégy tanár és tanárnő ült a hosszú, zöld asztal mellett. Klára az asztal szélén állt és lehajtotta a fejét. Az igazgató, egy kétcentiméteres ceruzavéggel megkopogtatta az előtte lévő vízestálcát és megszólalt:

— Kedves kartársaim, így nem megyünk sokra. Ez a leány, aki ennyire meg tudott feledkezni magáról, nem számíthat semmiféle elnézésre. Csodálom, hogy tisztelendő úrnak más a véleménye.

A hitoktató-tisztelendő, kövérkés kezével végigsimította borotvált arcát.

— Bocsánat, — mondta — az, hogy én a válás és erkölcs nevében és szolgálatában ülök itt, nem jelenti egyúttal azt, hogy az ilyen valóban elítélendő esetről ne ismerjek könyörületet. Éppen, mert Krisztus szolgálja és szerény szószólója vagyok, keresem a mentőkörülményeket. Mondd csak, leányom, mióta ismered te ezt a színészt?

— Nem ismerem, tisztelendő úr...

Erzsi néni, az osztályfőnöknő felszisszent.

— Miket akar itt elhíttetni velünk, Kovács? Ezzel a konok tagadással csak rontja a helyzetét. Nem ismeri, csak csókolózik vele?

— Csakugyan nem ismertem. Akkor láttam először.

— Még rosszabb — mondta az igazgató. — Nem szégyel ilyet bevallani? Először lát valakit és azonnal odaáll vele csókolózni?

A magyar tanárnő, egy szemüveges, szigorú arcú hölgy közbeavatott:

— Mit tudhatjuk mi, akik csak jót és szépet tanítunk és plántálunk tanítványaink lelkébe, mit tudhatjuk, nem volt-e közöttük sokkal több, mint ez a csók. A mai fékezhetetlen fiatalság...

Lemondóan legyintett és elhallgatott.

— Na, kérem, kérem — mondta a tisztelendő, — ez talán túlzás. Azért, mert egy leánynak rossz az iskolai magaviselete, még lehet tisztalelkű és erkölcsös.

A szemüveges tanárnő felvonta a vállát és megvetően nézett el Klára feje felett. A pap folytatta:

— Mondd csak, lányom, talán az a színész erőszakoskodott veled? Ez könnyen elképzelhető — fordult a kollégákhoz, — ezek az elkényeztetett komédiások sokmindent megengednek maguknak és nem törődnek vele, hogy felelőtlenül kompromittálnak egy leányt.

— Ugyan kérem, — mondta türelmetlenül az osztályfőnöknő, — tessék megnézni ezt a képet! Ez minden kétséget és vitát kizár. A vádlott, mert hiszen nem kívánhatja, hogy másképp nevezzem, mint láthatjuk, két karjával átfogta ennek a férfinak a vállát. Kifejezetten aktív szerepet játszik. A férfi keze le van eresztve. Hozzá nem nyúlt a lányhoz. Kell ide kommentár? Kénytelen vagyok én is azt gondolni, hogy e mögött a csókolózás mögött, igenis, van valami, amire gondolni sem akarok...

Klári sírni kezdett.

— Kérem szépen . . . — zokogta, — ne tessék rólam ilyesmit feltételezni. Bevallom, hogy meggondolatlan voltam, de ez még nem jelent semmit. A meggondolatlanság még nem rosszság... És különben is Zakariás az oka mindennek.

— Ki az a Zakariás?

— A csontváz.

— Ne beszéljen itt össze-vissza! Ez nem segít magán. Mondja el részletesen, mi történt?

— Igen. Az úgy volt, hogy felöltöztettem Zak . . . a csontvázat és Vértés tanár úr bezárt. Ott voltam egyedül az osztályteremben . . . illetve nem is voltam egészen egyedül, mert ott volt a csontváz is. De azért mégis nagyon unatkoztam és mérges is voltam Vértés tanár úrra . . . bocsánat . . . mert én mégis csak tizennyolcéves vagyok és ez a büntetés olyan gyerekes volt és megalázó . . . Aztán az ablakhoz mentem és éppen akkor érkezett meg Sven Montmorency, a filmszínész és akkor, nem is tudom, hogyan támadt az ötletem . . .

— Micsoda ötlet?

— Hogy nekem meg kell csókolnom . . .

— Hallatlan! — mondta Lujza kisasszony, a szemüveges magyar tanárnő — kit ért azalatt, hogy *meg kell csókolnia*? Ki kényszerítette magát erre?

— Nem kényszerített senki, csak eszembe jutott, hogy a lányok az osztályban mind szerelmesek a szép Sven-be . . . illetve . . . ebbe a Montmorencybe és hogy meg fognak pukkadni, ha ez a dolog sikerül nekem.

— Micsoda kifejezéseket használ itt? Megpukkadni! Ezt tanulta több, mint hét év alatt az Apaffi Mihályné leánygimnáziumban?

— Bocsánat! Rosszul fejeztem ki magam. És ami a tanulást illeti, — nekem mindig kitűnő bizonyítványom volt.

— Ne vitatkozzék a tantestülettel! — mondta az igazgató és a kétcentiméteres ceruzával megkopogtatta a vízestálcát.

— Igenis. Hát szóval én akkor megfogadtam, hogy megcsókolom és kimentem a Szigetre. Az első napon nem sikerült, a másodikon azonban arra jött, ahol én vártam és akkor...

— És akkor?..

Klára lehajtotta a fejét.

— Megcsókoltam — súttogta szomorúan.

— Mit szólt hozzá, amikor megcsókolta?

— Én, vagy ő?

— Ő. Mondott valamit?

— Nem. Nagyon meglepődött. De én is. És rettenetesen szégyeltem magam, de akkor már későn volt. Olyan zavarban voltam, hogy sírni kezdtem. Azt mondtam, hogy már meg is bántam a dolgot.

Erzsi néni, az osztályfőnöknő, türelmetlenül dobolt az asztal zöld posztóján.

— Hallja csak, Kovács, nagyon valószínűtlen dolgokat mesél itt. Egy férfit nem olyan egyszerű és nem olyan könnyű megcsókolni

Klárának kiszaladt a száján:

— Dehogynem, Erzsi néni, csak akarni kell. Az osztályfőnöknő hidegen mérte végig.

— Kénytelen vagyok elismerni a maga szakértelmét ezen a téren. Mikor az én generációm volt a maga korában, a lányok nem voltak ennyire tapasztaltak.

A főtisztelendő úr köhécselni kezdett:

— Hát, kérem... khm... hm... azt hiszeni, el lehet dönteni azt a kérdést, hogy Kovács Klára előadása, illetve vallomása, fedí-e az igazságot! Ki kell hallgatni a másik szereplőt is.

Az igazgató ideges lett.

— Ugyan főtisztelendő uram, hogy gondolja ezt? Hisz ez nem bírósági tárgyalás. Erre nem lehet megidézni senkit.

A pap derülten nézett az igazgatóra.

— Tudom, tudom, de az a véleményem, hogy vannak derék emberek és hogy úgy mondjam, kevésbé derék emberek. Véleményem szerint levelet kellene írni ennek az úrnak és megkérni, hogy fáradjon be ide az iskolába. Na mármost, ha ez az úr derék ember, akkor be is fog jönni. Hiszen ha megírjuk neki, hogy miről van szó, be fogja látni, hogy kötelessége segítségünkre lenni az ügy kivizsgálásánál. Azt hiszem, igazgató úr, elfogadhatja az ajánlatomat.

Az igazgató gondolkozott egy darabig.

— Tekintve, — mondta végül — hogy a történetken kívül egy ki nem mondott, de igen súlyos gyanút kell tisztáznunk Kovács Klarával kapcsolatban, megpróbálhatjuk a dolgot. Ha, amit nem tartok valószínűnek, a színész eljön és azt vallja, hogy valóban nem volt semmi köze Kovács Klarához, akkor, de csakis akkor meg-

menekülhet attól, hogy az ország összes középiskoláiból kicsapják.

Klára sápadtan, könnyes szemmel hallgatta az igazgatói ukázt. Maga sem tudta, hogyan tántorgott ki a folyosóra.

— Nem jön el, ez igazán képtelenség! — gondolta. — Egy ilyen embert nem lehet becitálni az iskolába. Neki ezer más dolga és gondja van, semmint velem törődjék. Kicsapnak az ország összes... ilyen szégyent!

— Nos, lányom, miért nem megy haza?

Klára felriadt. Az öreg tisztelendő állt előtte.

— Főtisztelendő úr — mondta — nagyon köszönöm, hogy így védelmébe vett.

— Nincs mit lányom, nincs mit. Kötelességem volt, amely együtt jár a hivatással. Csak az lehet jó pap, aki papi voltát hivatásnak és nem foglalkozásnak fogja fel. Enyhén ítélj, hogy enyhén ítéltes magad is. És most légy őszinte hozzám, Kovács Klára!

— Tessék.

— Neked... khm... elvégre felnőtt hajadon vagy khm... neked valóban nem volt... semmi közelebbi... hogy is mondjam?...

Zavartan elhallgatott.

— Nem, főtisztelendő úr, valóban nem volt semmi.

— Biztos ez?

— Biztos.

— Akkor hát rendben van a dolog.

— Nincs rendben főtisztelendő úr. Ez az ember nem fog eljönni. Kizárt dolog.

A pap meglepődött.

— Kizárt dolog? Dehát miért?

— Főtisztelendő úr, ez az ember világhírű filmszínész. Olyan, aki titkárt tart, csak azért, hogy legyen valaki, aki felbontja a szerelmes leveleit, melyeket kilószámra kap naponta. Azonfelül azt hallottam, hogy nemcsak szórakozni jött, hanem az új filmjében néhány magyarországi felvételt is csinálnak. Tehát dolgozott. Hogy kívánhatom én, hogy akkor még ilyesmivel töltse az idejét?

A pap elgondolkozott.

— Hát nézd csak, gyermekek... ha nem volnék meggyőződve arról, hogy te szeleburdi kislány vagy ugyan, de semmiesetre sem rossz, akkor nemcsak, hogy nem adnék neked tanácsot, de nem is keltem volna a védelmedre. Az iskola komoly és szent dolog. Olyan komoly és majdnem olyan szent, mint a templom. Az iskolát nem szabad olyan módon kompromittálni, ahogy azt te tetted. Viszont mondom, hogy jónak és becsületesnek tartalak, tehát ajánlok neked valamit. Keresd fel ezt a színészt... te a nagynénédnél élsz úgy-e?

— Igen.

— Kérd meg őt, hogy kísérsen el. Nem tartom illendőnek, hogy egyedül menj. A színésznek mondd el mindent. Akkorra már talán a levelünket is megkapta. Mondd el neki, milyen sok függ attól, ha ő eljön és megerősíti a te vallomásodat. Persze, ha valóban olyan igaz, amit vallottál, mint ahogy én hiszem. Én erő-

sen remélem, hogy el fog jönni és akkor... akkor még nincs veszve minden.

Klára könnyes szemmel hallgatta. Maga is csodálkozott rajta, hogy ő, aki egész életében mindig nevetett, mostanában mennyit sír. Az öreg pap megsimogatta a haját, ő pedig elkapta a kezét és megcsókolta.

— Köszönöm a tanácsot, főtisztelendő úr. Ezt fogom tenni. Nemcsak azért, mert nagyon szégyelném, ha kicsapnának az összes középiskolákból, hanem még sokkal inkább azért, mert tudom, hogy mivel gyanúsítanak. Ezt nem akarom eltűrni. Ezt nem érdemlem meg az iskolától.

Csengettek. Az éles csengőhang végigvisített a folyosókon. — Latin óra következik — gondolta Klára és lehajtott fejjel ment ki az épületből.

7.

Több mint félóraig sétált Klára a nagy dunapartí szálló előtt, míg végre elhatározta, hogy bemegy. Egyedül jött és ezért némi lelkiismeretfurdalást érzett a főtisztelendő úrral szemben, de mégis jobbnak látta, ha nem hoz magával senkit.

A portás megnézte a kulcstáblát.

— Igen, itthon van, de nem hiszem, hogy fogadjon valakit. Nőket különösen nem.

— De nekem mindenképpen beszélnem kell vele. Ez életbevágóan fontos. Létkérdés.

— Mindenki ezt mondja. Mindenkinek lét-kérdés — mondta a kövér, pirosarcú portás. Aztán velem veszekszik, hogy minek engedem fel magukat.

Vállat vont.

— Felőlem megpróbálhatja a kisasszony, de meg ne mondja, hogy tudok róla! Ha az inasa beengedi, hát menjen be. Nem az én dolgom.

Klári elindult a lépcsők felé. A portás odafordult a liftboyhoz.

— Meg vannak bolondulva ezek a csirkék. Nem tudom, mit esznek ezen a nyurga égimeszelőn. Még a feleségem is azt kérdezi folyton, hogy milyen, mit beszél, mit csinál? Pedig ő már nem mai csirke.

A liftboy vigyorgott.

— Még utóbb féltékeny lesz, Sándor bácsi.

— Lesz a fene. Ez csak olyan asszonyszesély. Tudod, az asszonyok néha bolondok egy kicsit, de arravaló az igazi férfi, hogy helyre-
rázza a kótyagos fejüket. Én pedig igazi férfi vagyok, a fene essen belé!

Ellenségesen nézett a liftboyra, mint aki el-
lentmondást vár, a lifboy azonban jónak látta, ha hallgat. A portás erre megszorította a nad-
rágszíját és elégedetten dörögte:

— Nahát, azért mondom.

Klára közben felért az első emeletre. Meg-
illetődve ment végig a finom, csendes folyosón. Kicsit habozott, aztán kopogtatott a tizennyol-
cas apartemante ajtaján.

Ezen a reggelen Sven Montmorency későn

kelt. Nem volt filmfelvétel és a színész a legteljesebb kényelemmel igyekezett élvezetessé tenni a pihenést.

Féltizenkettőkor fogott hozzá, hogy feltörje a második tojást. A sonka és a paradicsomos szardinia kitűnő volt és Sven Montmorency ebben a nyugodt pillanatban határozottan szépek találta az ételt.

Antoin, az inas zavarta meg ezt a kellemes egyedüllétet.

— Művész úr — mondta — egy hölgy van itt. Idegen hölgy.

Sven közömbösen pillantott fel.

— Mondtad neki, hogy nem vagyok itthon?

— Mondtam.

— Akkor rendben van. — És ismét elmerült az aransárga belsejű tojás csendes szemlélésében.

— Bocsánat — mondta Antoin — nincs rendben.

Sven letépte tekintetét a tojáról.

— Ha megmondtad, hogy nem vagyok itthon, miért nincs rendben?

— Mert nem hitte. Kitelefonált a filmgyárba, azt mondja. Ott megmondták, hogy nincs felvételi nap.

— Hm... a nevét nem mondta meg?

— Nem. Annyit mondott, hogy igen fontos ügyben jött.

— Semmiesetre sem lehet elküldeni?

— Nem hinném.

Montmorency sóhajtott.

— Hát... akkor bocsásd be.

Pár pillanat múlva belépett Klári. Egyszerű, de elegáns kosztűmben volt, kicsit zavartan mosolygott, azután összeszedte magát és a színészhez lépett.

Montmorency felállt.

— Montmorency vagyok, — mondta — párancsoljon velem. Foglaljon helyet.

Klári leült.

— Nem ismer meg?

A színész kutatóan nézte a lányt. Megrázta a fejét.

— Ne haragudjék, de nem. Rossz az arcemóriám. Különösen a nőket illetően. Hisz annyian vannak és bocsásson meg, olyan egyformák. Mind csak egyet akarnak.

— Mit?

— Engem.

— Meg kell hagyni, hogy maga cseppet sem értékeli le magát.

— Hát Istenem... népszerű vagyok. Szóval... ismerjük mi egymást, vagy nem.

— Ismerjük. Én vagyok az a leány, aki öt nappal ezelőtt a Margitszigeten megcsókolta magát.

Montmorency a homlokára ütött.

— Hát persze! Na erre illet volna emlékezni, ámbár...

— Ámbár?...

— Ámbár budapesti tartózkodásom alatt — lódította — eddig tizenheten csókoltak meg, olyan körülmények között, mint maga.

— Ó, hát ez szörnyű, hogy én milyen szerencsétlen vagyok!

— Nana, kislány, csak nem féltékeny? Tehe-
tek én róla, hogy másnak is tetszem, nemcsak
magának?

— Dehogyan vagyok féltékeny! Azért mondtam,
hogy szerencsétlen vagyok, mert tizenheten
csókolták meg és mégis pont azt az egy csókot
kellett lefényképezni, amit velem váltott.

— Pardon, nem váltottam, csak kaptam.

— Nem igaz, maga visszacsókol!

— Nem csókoltam vissza! Én a legritkább
esetben csókolok vissza. De most ne vitatkoz-
zunk ezen. Azt mondta, hogy lefényképezték?

— Igen. Itt van a lapban, nézze!

— Á, á... nagyon ügyes felvétel! A magyar
fotoriporterek kitűnőek.

— A magyar fotoriportereket vigye el az ör-
dőg!

— Nono! Annyira bántja ez a kép? Velem
csókolózni nem kompromittáló. Ez inkább va-
lami dicsőségféle.

— Elengedtem volna ezt a dicsőséget. Vegye
tudomásul, hogy e miatt a kép miatt engem ki-
csapnak az iskolából.

— Ó, hát maga diáklány?

— Igen, de most ki fognak csapni. Kilenc
hónappal az érettségi előtt. Maga miatt.

— Hát ne haragudjék, de akármerről nézem
ezt a dolgot, én annál a csóknál nagyon pasz-
zív szerepet játszottam. Igazán nem kértem
magát, hogy csókoljon meg.

— De hagyta.

— Hát mit csináltam volna. Én csak egy szegény, védtelen férfi vagyok, a nők pedig olyan erőszakosak.

— Erőszakosak? ... Egy férfit nem olyan egyszerű és nem olyan könnyű megcsókolni. Ezt az osztályfőnöknőm is mondta.

A színész elmosolyodott.

— Dehogynem, kedves, csak akarni kell. És ha egy leány szerelmes ...

— De én nem vagyok az!

Montmorency meglepődött.

— Micsoda? Maga nem szerelmes belém? Szinte hihetetlen. Hát akkor miért csókolta meg?

Szeszélyből. Ostoba, buta, számár szeszélyből!

A nagy Sven most komolyan megharagudott.

— Kérem, kérem, ez talán túlzás! Engem megcsókolni nem ostobaság ...

— Jaj, nem akartam megbántani! Bocsásson meg! Maga kétségkívül nagyon csinos férfi és nagy művész. Kedvenc filmszínészem, de nem vagyok szerelmes magába.

— Hát akkor miért jött ide?

— Mert bajban vagyok. Maga miatt, bár maga valóban nem tehet róla. Az iskolában nagy felfordulás van és nem tudom, hogy mi lesz a vége, de ez még aránylag a kisebbik baj. Ami legfőképpen idehozott, az, hogy én rólam most azt hiszik, hogy magával ... hogy maga, meg én ... szóval ... érti?

— Hogyne érteném. Nem tudom, hogy miért

olyan kétségbeejtő ez, hiszen a nők azzal rendszerint el szoktak dicsekedni, ha valami dolguk van velem, sőt még azok is, akikkel semmi dolgom sincs.

— Elhiszem, de ez egészen más eset.

— Rendben van, de mit tehetek én?

— Hallgasson meg! Maga egy levelet fog kapni. Az iskolából. Ebben megkérlik, hogy jöjjön el és tanúskodjon. Biztos voltam benne, hogy nem jön el, hát azért vagyok itt. Nagyon szépen kérem, szakítson időt magának és tegyen tanuvallomást. Nekem ez nagyon fontos. Mondja el, hogy mi történt? Magának a segítségemre kell lennie. Ez utóvégre kötelessége.

Montmorency arckifejezése elhidegült és megmerevedett. Klára azonnal észrevette, hogy rosszul fogta meg a dolgot és sietett helyreigazítani.

— Azt mondtam, hogy ez kötelessége. Ez így is van. Elvégre én nem tehetek arról, hogy maga olyan ellenállhatatlan. Mikor magát megláttam, nem volt más gondolatom, csak az, hogy magát meg kell csókolnom, ha addig élek is!

Montmorency vonásai egy pillanat alatt megenyhültek.

— Na igen, igen, hisz ezt meg tudom érteni! Hát nem bánom... Ha behívnak, hát szakítok magamnak annyi időt és eljövök. De figyelmeztetem, hogy semmi ünneplés! Semmi ceremónia! Készítse elő a tanárait vagy tanárnőit, hogy az ilyesmit roppantul unom.

Klári elmosolyodott, de most már ügyelt arra, amit mond.

— Amint óhajtja. Majd vigyázok, hogy ne zaklassák túlságosan. És köszönöm a kedvességét. Viszontlátásra.

— Viszontlátásra.

Mikor Klári örömtől ragyogó arccal eltűnt az ajtó mögött, Montmorency elégedetten ült vissza a jéghidegre hűlt tojás mellé.

— Szegény kislány! — mondta. — Dehát mit csináljak, ha ilyen ellenállhatatlan vagyok?..

8.

Mák Marietta hátbavágta Kővágó Gizit.

— Ramon Novarro egy nyálas kölyök, te pedig hülye vagy, fiam.

— Nem igaz!

— Mi, hogy hülye vagy?

— Nem igaz, hogy nyálas. Ramon gyönyörű férfi. Minden filmjét legalább ötször megnézem.

Mák Marietta a lányokhoz fordult.

— Halljátok? Azt mondja, Ramon. Csuda jóban vannak!

Gizi dühösen toporzékolt.

— Igenis, jóba vagyunk. Már háromszor is írtam neki. Egyszer jött is válasz, Hollywoodból. Egy dedikált fénykép. Igaz, hogy nem ő küldte, hanem a titkárja, dehát ő nem ér rá. Nagyon elfoglalt ember szegénykém...

A csoport hirtelen felbomlott, mert Klára

jelent meg a folyosó végén. A lányok megrohanták.

— Mi van Kláril Bejön? Mikor jön be? Mi történt?

— Bejön. Tizenegykör itt lesz. Legalább is azt hiszem. Engem ugyanis tizenegyre rendelték be. Furcsa állapot, mi? Mikor egy diáklány csak akkor jöhet be a saját iskolájába, ha berendelik...

Részvétellel vigasztalták.

— Na ne szomorkodj Klári, talán mégis megúszod.

Klára megrázta a fejét.

— Nem valószínű. De szégyenben mégsem maradok. Ha bejön. Különben miért vagytok a folyosón még mindig? Fél-tizenegy van.

— Elmaradt az óra. Erzsébetnek dolga van. Persze a te ügyedben.

Vagy egy negyedóráig beszélgettek, amikor Gács Éva lélekszakadva hozzájuk rohant.

— Gyerekek, jön! Most fordult be a kapu! Már a lépcsőházban van!

— Kicsoda? Sven? — kérdezte Kővágó Gizi.

Már Marietta dühösen fordult hozzá.

— Sven? — kérdezte baljóslatú hangon. — Csak így, egyszerűen Sven? Ramon már nem elég? Ezzel is ilyen jóba vagy? Vigyázz magadra Kővágó, mert percekben belül a hajadnak esem! Gizi a többiekhez fordult.

— Mit akar ma tőlem ez a kellemetlen nősze mély? Féltékeny mindenkire, aki csinosabb, mint ő.

— Csinosabb?! Te csinosabb? Haha!

Gács Éva közbevetette magát.

— Megörültetek? Most álltok oda veszekedni, mikor ő itt van az épületben. Inkább vegyetek magatokhoz papírt és ceruzát, hogy autogrammot kérhessünk.

Pillanatok alatt felszerelték magukat irkákból kitépett lapokkal és ceruzával. Izgatottan tódultak a lépcsőház felé, ahol egy fordulóban már feltűnt Montmorency szálás alakja.

Elragadtatott, lázas sutlogások röpködtek a levegőben.

— Milyen elegáns!

— Nézd, hogy csillog a haja.

— Milyen édes kis bajusza van!

— És hogy fogja azt a cigarettát!

Montmorencynek felderült az arca. Mióta belépett az épületbe, állandóan azt várta, hogy felpattannak az ajtók, fékeveszett lányok indiánüvöltéssel tódulnak a folyosóra és legalább is vállukon viszik az igazgatói irodáig. A levélben, amelyben megkérték, hogy jöjjön be, fél-tizenegy órát írtak. Nyilvánvaló, hogy egy kis ünnepségre készülnek és arra illik pontosan megjelenni. Na és az igazság az, hogy ő percek óta mászik felfelé a lépcsőkön és semmi ünneplés. Néptelen folyosók. Kriptaszerű csend. Igaz, hogy ő megkérte Klárát, hogy ne molesztálják ilyen butaságokkal, de csacska gyermek, ilyet nem kell ennyire komolyan venni!

Hát nincs itt hiba! Papírlapok és ceruzák nyúlnak feléje, a szélrózsa minden irányából.

Alig győzi leírni a nevét. Az egyik lány, bizonyos Kővágó Gizi nevű, egész közel furakodik hozzá, elővesz valahonnan egy eredeti Sven Montmorency fotografiát és azt nyújtja át aláírás végett.

Megtörténik. Gizi diadalmas pillantást vet Mák Mariettára és egész hangosan, de magyarul mondja.

— Köszönöm, édes Sven!

Mák Marietta homlokán kidagadnak az erek.

Nagyobb baj azonban nincs, mert az igazgatói iroda ajtaja kinyílik és megjelenik az igazgató.

— S'il vous plait, Monsieur Montmorency! — mondja és szigorúan szól rá a megbolygatott hangyabolyra.

— Micsoda dolog ez, lányok? Menjetek be azonnal az osztályba! Egy percen belül senkit se lássak itt! Kovács Klára, maga itt marad az ajtó előtt és megvárja, amíg szólítom!

Klári halotthalványan engedelmeskedik.

A lányok elindulnak az osztályterem felé és még hallják, ahogy az igazgató így szól.

— Elnézését kérem, művész úr. Nem akarom, hogy zavarják, azért is írtam, hogy fél-tizenegykor szíveskedjék jönni, mert ilyenkor mindenkinek az osztályban a helye. Dehát ezek a lányok...

Az igazgatói iroda becsapódik. A lányok bevonulnak az osztályba. Boldogan szorongatják az autogrammokát. Többen Kővágó Gizit veszik körül és a képet nézik. Gizi magasraemeli

a képet, aztán leereszti és megcsókolja. Már Marietta epésen jegyzi meg.

— Szegény Ramon. Megszakadna a szive, ha ezt látnál

*

Kovács Klára pedig idegesen sétál fel és alá az igazgatói iroda előtt.

9.

Paula tantit, Klári nagynénjét, aki a leányt szülei halála óta nevelte, kétszer is behívták az iskolába. A tankerületi főigazgató is beleszólt a dologba és három nap múlva kihirdették a döntést. Klárát kicsapták. Csak ebből a gimnáziumból csapták ki és az ítéletet nem közlik más intézettel, de mégis kicsapták.

Kicsapták annak ellenére, hogy a hitoktató-tisztelendő és Vértés dr., a természettantanár — a szigorú Vértés — minden erejüket és rábeszélőképességüket latbavetve, küzdöttek Klára érdekében.

Klára úgy ment ki a gimnáziumból, mint akit a villám sujtott. Már nem sírt, de úgy érezte, mintha valaki megfogta volna a torkát és konok erővel szorítaná. Úgy érezte, hogy vége az életének, hogy mindent eljátszott ezzel a szörnyű meggondolatlansággal. Eddigi csínyjei, jókedvű tréfái mindig örömet okoztak neki. Érett esze és intelligenciája folytán teljes mértékben tudta értékelni jó kedélyének és humo-

rának minden előnyét. Most azonban nagyon túllőtt a célon és a megbánás már nem segített.

Órákig kóborolt a városban. Átment a Láncshídon és a Margithídon jött vissza. Ezt a körutat háromszor tette meg. Hipnotizáltan nézte a vizet, de életösztöne és elpusztíthatatlan életereje, visszatartotta az öngyilkosságtól. Három óra volt, mikor hazaért.

— Jaj, Klárikám, már nem tudtam, mit csináljak aggodalmamban — mondta Paula tanti és szemein látszott, hogy sírt.

Klára lassan letette a kabátját és a kalapját.

— Paula tanti — mondta csendesen — kicsaptak.

— Gondoltam — felelte sóhajtván a néni. — Azért is aggódtam, mert tudom, hogy milyen hirtelen és meggondolatlan vagy. Akárcsak megboldogult édesapád.

Klárának könny szökött a szemébe. Magas, karesú és fiatal apjára gondolt, aki épp olyan vidám volt, mint ő, épp olyan félvállról vette az életet, mint ő és akitől egészséges humorát örökölte.

— Nem, Paula tanti, nem leszek öngyilkos emiatt — mondta és keményen összeszorította a fogát.

— Hát persze, hogy nem, kislányom. De most idehallgass! Én nem szidlak össze, nem verlek meg, nem csinálok jeleneteket, de végre mégis meg kell beszélnünk, hogy most mi lesz? Nem gondolod, hogy fellebbezni kellene? Talán a kultuszministerhez...

Klára legyintett.

— Nem érdemes, úgysem sikerülne. És mondom neked valamit, Paula néni. Ha engem kilenc hónappal az érettségi előtt kicsaptak, akkor úgylátszik, meg van írva, hogy érettségi nélkül kell boldogulnom. Én fatalista vagyok. Most azután magam veszem a kezembe a sorsomat. Mennyi pénzem van nekem, Paula tanti?

— Van még vagy ezer pengő abból, ami szegény apád után maradt. A többi elment a taníttatásodra, akárhogy is spóroltam.

— Rendben van. Ötszáz pengőt kérek.

— Minek.

— Mert elutazom.

— Hová?

— Azt még nem tudom. Itt nem maradhatok Pesten. Nem akarok találkozni senkivel. Németül és franciául tudok. Külföldön akarok elhelyezkedni. Te tudod, hogy mindig erre vágytam és érettségi után úgyis elmentem volna. Hát az érettségi elmarad, de az utazás nem.

Paula néni sírni kezdett.

— Mindig erősebb volt az akaratod, mint az enyém. Azért is nem tudtalak jobban nevelni. Azért lettél olyan fékezhetetlen. Mit csináljak. Ha el akarsz menni, úgyis elmegy.

Klára lehajolt és megcsókolta a néni kezét.

— Drága vagy, nénikém. Igazi jóbarátom vagy és csak te értettél meg engem mindig. Meglátod, fogsz te még örülni nekem.

— Adja Isten, kislányom! És most egyelőre valamit!

Klára az asztálhoz ült és enni kezdett. A néni csendesen tett-vett körülötte, aztán kiment a konyhába, hogy veszekedjen egy kicsit a cseléddel. Klára evés közben kezébe vette az ujságot és szórakozottan lapozgatott benne. Szeme egyszerre megakadt egy cikken és a vér az arcába szökött.

«Sven Montmorency visszautazik Párisba és megkezdí új filmjének, «A maharadzsza kalandja»-nak felvételeit.»

Klára letette az ujságot. Tenyerébe hajtotta a fejét és mélyen elgondolkozott. Mikor a néni behozta a tésztát, Klára már nyugodt volt. Szemébe lassankint visszatért a jókedv.

— Látod nénikém — mondta — Sven Montmorency visszautazik Párisba. Alig tíz napig volt itt és ez alatt az idő alatt milyen sok minden történt. Pedig ő nem is tehet róla. Csak magamat vádolhatom. Megkaptam, amit megérdemeltem. Ügylátszik, mégis meg kell egy kicsit komolyodnom.

Paula tanti elmosolyodott.

— Klárikám, nem kellene ezt a megkomolyodást azzal kezdeni, hogy beiratkozz egy másik gimnáziumba?

Klára megrázta a fejét.

— Nem. Azt csak jövőre lehetne és én nem tudnám elviselni, hogy egy évvel később érettségizzem, mint a barátnőim.

Odakint berregni kezdett az előszoba csengője.

— Maradj csak kislányom! — mondta a néni

— majd én ajtót nyitok. Te csak egyél. Biztosan a postás lesz.

Pár pillanat múlva izgatottan sietett vissza.

— Klári — suttogta alig hallhatóan — ő az!

— Ki az az ő?

— A színész.

Klári meglepődve ugrott fel.

— Montmorency?

— Igen. Nem akarod magad rendbehozni egy kicsit?

— Nem, nem! Csak nem fogom várakoztatni? Vajjon mit akar?

— Nem tudom. Beszélni óhajt veled.

Klára gyorsan lerakta az edényeket az asztalról. Mire végzett, Paula néni bevezette Montmorencyt.

— Jónapot, Demoiselle — mondta — csodálkozik rajta, hogy itt vagyok?

— Nagyon, — felelte Klára — de örülök is neki. Foglaljon helyet. Tessék cigaretta! Örülök, mert megköszönhetem legalább a kedvességét. Igazán szép volt magától, hogy eljött az iskolába.

— El kellett mennem. Mikor maga elment tőlem, átgondoltam a dolgot. Én valóban felelős vagyok egy kicsit a történetekért. Ma aztán, mivel kíváncsi voltam az eredményre, betelefonáltam az iskolába. Hallom, hogy, sajnos, hiábavaló volt a tanuskodásom. Magát kicsapták.

— Nem volt hiábavaló, — felelte Klára. — Kizárólag az én iskolámból csaptak ki. Ha akarnék, bárhová beíratkozhatnék. Ezt magának kö-

szőnhelem. De most már nem járok többé iskolába. Új alapokra akarom helyezni az életemet.

— Montmorency nagyot szívott cigarettájából.

— Hát ez az, — mondta. — Ezért vagyok itt. Miután maga tudomásomra hozta és én magam is beláttam, hogy bizonyos mértékben felelős vagyok a sorsáért, elhatároztam, hogy teszek magáért valamit. Jó fiú voltam mindig és a nőkkel szemben tudtam a kötelességemet. Hallgasson ide! Én holnap visszautazom Párisba. Intézze el a dolgait és egy hét múlva jöjjön utánam. Biztosan szeretne filmszínésznek lenni?

Klári mosolygott.

— Micsoda kérdés? Melyik lány nem szeretne?

— Hát én majd csinállok valamit. Maga szép, formás, fiatal, ha ehhez még van is egy kis tehetsége, akkor lehet magából valami. Jöjjön el és jelentkezék nálam. Mindössze egy feltételem van.

— És pedig?

— Nehogy azt higgye, hogy akarok magától valamit és főleg maga ne akarjon tőlem semmit. Maga azt mondta, hogy nem szerelmes belém. Ezt ugyan nem értem, dehát előfordulnak néha ilyen furcsaságok. Mindenesetre örvendetes, hogy végre akadt valaki, aki nem engem akar, hanem beéri valami kevesebbrel is.

Klára csillogó szemmel, Paula néni kábultan hallgatta a filmszínészt. Paula néni valóban nem

hallott még ilyet. Az ajánlat nagyon szép volt, de ahogy előadták, az felvérezte az idős hölgy lelkét. Nem bírta megállni, hogy oda ne szóljon Klárának, persze magyarul.

— Klári, te ezt tűröd?

— Hogyne tűrném. Igazat beszél és nem tehet róla. Ennek a beszédnek a nők az okai.

Montmorencyhez fordult.

— Kedves Monsieur Montmorency, nagyon köszönöm az ajánlatát. Természetesen elfogadom. Szeretnék látni valakit, aki nem fogadná el. Amúgy is külföldre akartam menni, hogy szerencsét próbáljak, így azonban igazán könnyű lesz. Nagyon szép magától, amit tesz és én igen hálás vagyok.

Melegen megszorította a színész kezét és mosolyogva mondta.

— Miután pedig már nem vagyok az Apaffi Mihályné leánygimnázium növendéke, nyugodtan kijelenthetem, hogy a lányok meg főgnak rukkadni.

Gould, a nagy rendező — a félelmetes W. S. Gould — megpróbálta kiszabadítani karját az acélos szorításból, de nem sikerült neki. Pierre D'Arnier, a fiatal író, erős fiú volt.

— Csak még ezt az egyet hallgassa meg Mester! Adva van egy asszony...

Gould dühösen vágott közbe.

— Nézze D'Arnier, maga egyenesen az éle-

femre tör. Amikor csak teheti, leteleper és szörnyübbnél szörnyübb filmtémákat pödör belém. Ha van egy félóra szabad időm és ki akarom pihenni magam, ki akarom szellőztetni magamból ezeknek a tehetségtelen marháknak még az emlékét is, akkor maga ront nekem a hülyeségeivel. Ahelyett, hogy belátná, hogy magából soha nem lesz szcenáriumíró és ebben a tudatban, nyugodtan felakasztaná magát, napról napra idejön és halálragyötör. Értse meg: minden rossz, amit kitalál! Rossz, amit eddig mondott és rossz, amit ezután szándékszik mondani. Nna! És most menjen a fenébe, mert kétszer egymásután belerúgok a sípcsontjába.

Pierre elnézően mosolygott.

— Nincs semmi baj, Maestro Gould. Elismerek, hogy maga a világ leggorombább filmrendezője, mert tudom, hogy erre sokat ad. Jobban örül neki, mintha a zsenialitását dicsérnék. Pedig igazán nagy ember. Egy dologban azonban téved. Belőlem mégis szcenáriumíró lesz. Hallgassa meg ezt! Adva van két lány...

Gould felordított.

— Gazember, gyilkos! Az előbb még csak egy asszony volt, most már két lány?...

— Az egy másik téma. Ez most jutott eszembe.

— Eressze el a karomat, piszkos bankrablól! Ha a megboldogult apja nem lett volna jóbarátom, felhasítanám a hasát! Takarodjék innen, mert agyonverem!

— Jó, jó, ne mérgelődjön. Beszéljünk másról.

Ki az a kislány, aki a szobacicát játssza a maharadsa-filmben?

— Mit tudom én? Montmorency szabadította rám. Az az állat mindjárt megsértődik, ha egy kérését nem teljesítem. Egyébként elég csinos.

— Van tehetsége?

— Körülbelül annyi, mint magának.

— Akkor zseniális lehet a kicsike.

— Hogyne, különösen a ping-pongban, vagy a sakkozásban. Különben mit kérdezősködik? Hiszen ismeri. Már két napja együtt látom magukat.

— Gondoltam, hátha mond valami újat róla. Tetszik nekem a kislány.

— Semmi közöm a szívügyeihez. Menjen a fenébe, mert felvétel lesz!

— Megyek már. És ne aggódjék az új filmje miatt, mert hozom a témát.

Elrohant, mert a nagy Gould irtózatosan káromkodni kezdett és hozzá akarta vágni a botját. A műterem ajtajában Kláriba ütközött.

— Á, jónapot, kedves Clara! Rég nem beszéltem magával.

— Bizony, — mosolygott a lány — van már egy órája.

— Úgy, csak egy órája? Nekem heteknek tűnt fel. Van még itt dolga?

— Nincs. Mára végeztem, Monsieur D'Arnier.

— Volna kedve beülni velem a bisztróba és megvacsorázni?

— Szívesen. Roppant éhes vagyok.

— Akkor mehetünk is. Vegye a kalapját.

W. S. Gould, akit Európa egyik legnagyobb rendezőjének tekintettek, valóban a leggorombább ember volt a filmszakmában. Tizenöt esztendővel ezelőtt tűnt fel és igen különös körülmények között csinált karriert.

Leszerződött egy filmgyárhoz és néhány hét alatt elkészült első filmjével. A színészek, színésznők és maga a szerző is rengeteget panaszkodtak a rendezőre, elviselhetetlen modora miatt. Mikor a film elkészült, a gyár igazgatója magához hívatta.

— Nézze, Gould, maga befejezte nálunk az első filmjét. Gratulálok. Azt hiszem, a film jó. Viszont mondanom kell valamit. Legyen szíves és fékezze az indulatait. Itt nem lehet a színésznőket lemarházni, ezt jegyezze meg!

Gould elvörösödött mérgében.

— Az én feladatam az, hogy jó filmet csináljak. Ha a film csakugyan jó, senkinek semmi köze hozzá, hogyan értem el az eredményt!

Az igazgató dühösen válaszolt, Gould még dühösebben replikázott, szó szót követett és két perc múlva a rendező felkapta a direktort és kihajította az ablakon.

A ház magassföldszintes volt. Olyan magas volt a földszint, hogy az igazgató kifecamította a bokáját. Gouldot azonnal elbocsátották állásából.

A filmet pár hét múlva bemutatták. Olyan

őriási siker volt, hogy a világ minden filmszínháza hónapokig tartotta műsorán. Mindenki halálrakereste magát a filmen, csak a rendezőnek nem volt állása.

A gyár, a sikeren felbuzdulva négy filmet csináltatott egymás után. A négy film akkorát bukott, hogy milliókat fizettek rá. Erre gyorsan visszahívták Gouldot, aki duplájára emeltette a fizetését és belevétette a szerződésébe, hogy olyan goromba lehet, amilyen csak tud.

Ettől a pillanattól kezdve mindenki reszketett W. S. Gouldtól. Tombolt, dühöngött, a színészeket és színésznőket lehülyézte és hasbarágással fenyegette, de olyan filmeket csinált, hogy senki sem tudott rá haragudni.

Ez a Gould szaladgált fel és alá tajtékozó dühvel ezen a szép márciusi reggelen a műteremben. «A maharadsa kalandja» utolsó felvételeit csinálták. A nagy Gouldnak főtt a feje, mert rögtön hozzá akart fogni az új filmhez és még mindig nem volt szövegkönyve. Ezen az alapon úgy káromkodott, hogy még a kölcsönvett katonalovak háta is borsódzott tőle a filmgyár istállóiban.

Klára, akivel a rendező aránylag eléggé meg volt elégedve, az egyik ablaknál üldögélt és D'Arnier-vel beszélgetett.

— Hihetetlen — mondta — hogy ez a Gould milyen goromba! Én nem tudom, hogyan tűrik el a többiek?

— Mit csináljanak? — felelte D'Arnier. — Gould olyan nagy művész, hogy pótolhatatlan.

Magának még szokatlan, de ők már fel sem veszik.

— Na, én bizony nem tűrném, hogy ilyeneket mondjon nekem. Nem tudom, mit csinálnék, de biztos, hogy botrány lenne.

Gould ismét felordított.

— Állj!

Odaállt a főszereplő színésznő elé és kivörösödve bömbölte:

— Mondd, Sylvia, te öregségedre egész meg-hülyültél? Testvérek közt megvagy már negyven éves és a legelemibb dolgokat is elrontod, mint egy kezdő. Most kezd elölről az egész jelenetet és ha még egy hibát csinálsz, darabokra törlek!

— De most csak kikaparja a szemét?! — mondta Klára.

A primadonna szó nélkül megfordult és elfoglalta előbbi helyét. Csak onnan mondta, egész halkan.

— Tudhatná, hogy nem vagyok még harminckét éves sem!

— Hallgass! Nem érdekelnek a megjegyzéseid! Felvétel!!

A jelenet kitűnően sikerült. Gould pár percig pihent. D'Arnier odalépett hozzá.

— Azért mondhatom magának, Mester, hogy ilyen csúnyaszájú, durva parasztot, mint maga, még nem láttam!

Gould arca felderült.

— Nekem maga hiába hizeleg! A filmjeit mégsem csinálom meg!

Pár perc múlva kezdődött a következő jelenet. A rendező Klárát szólította. Minden simán ment. Gould láthatóan meg volt elégedve, mikor egyszerre Klára felvétel közben felborította az aranyhalakkal telt üvegedényt. Legalább húsz méter film elromlott.

Gould akkorát káromkodott, hogy a gyengébb idegzetűek befogták a fülüket, aztán Klára elé állt.

— Trampli! — üvöltötte.

Klára elpirult.

— Süket is vagy? Azt mondtam: trampli!

— Mit mondott?

D'Arnier kétségbeesve integetett Klárának, hogy hallgasson, Klára azonban se látott, se hallott.

— Nekem merte mondani, hogy trampli? — kiáltotta. — Hát ez a magáé! Fogja!

Felemelte a kezét és nagy lendülettel pofonvágta Gouldot.

A pofon csattanását ájult csend követte. D'Arnier hálálsápadtan nézte Klárit, mindenki más azonban a rendezőt figyelte tompa rémülettel. Klári remegő szájjal, egészen elgyengülve állt néhány pillanatig, aztán megfordult és megroggyant léptekkel kifelé indult.

— Na, ezt megcsináltad! — mondta magában. — Már megint nem gondolkoztál, hanem átadtad magad az indulataidnak. Hogy lehet valaki ilyen szerencsétlen természetű? Most mehetsz vissza Budapestre, mondjuk, gépíróknak! Sosem lesz belőled semmi!

Már az egyik kijáratnál volt, mikor utánsüvöltött a főrendező hangja.

— Állj!

Klára megállt, de nem volt ereje, hogy visszaforduljon.

— Gyere ide!

Klára erőt vett magán és megindult visszafelé.

— Biztos, hogy megöl, — gondolta — ez még a jobbik eset, de lehet, hogy meg fog verni, itt, mindenki előtt. Jó volna meghalni!

De azért tovább vonszolta magát, a rendező felé, remegő lábbal, mintha szuggesztió alatt volna. Mikor Gould elé ért, megállt és félájultan várt, hogy mi lesz?

Egy végtelennek tetsző perc telt el. A rendező és Klára szótlanul álltak egymással szemben. Mindenki előrenyújtott fejjel, halálos csendben figyelt. És ekkor megtörtént a csoda.

Gould kinyújtotta a kezét és ráette Klára vállára. Kicsit megszorította és gyengén megrázta.

— Na — mondta — térj magadhoz! Ez váratlan volt, de jól csináltad. Határozottan egyéniség vagy. Most már elhiszem, hogy lehet belőled valami. Ne reszkess itt, a fene egyen meg! Nem bántlak. Szeretem a kemény embereket. Mikor tizenöt évvel ezelőtt kidobtam az igazgatómat az ablakon, én is éreztem, hogy egész ember vagyok. A számár megsértődött és elbocsájtott. Aztán persze visszahívott. Én nem csinálom végig veled ezt a komédiát. Hogy van tehetséged, ezt már ennél a filmnél láttam, de nem tudtam,

hogy egyéniség vagy. Most már tudom. Holnap délelőtt bejössz az irodába és új szerződést csinálunk. Te játszod a legközelebbi film főszerepét. Ha megbukol vele, ráérek akkor kirúgni innen. Most eredj a pokolba, ma nincs több felvétel.

A körülállók nyitott szájjal, bámulva hallgatták. Klára úgy ment ki, mint egy alvajáró. Pierre D'Arnier Gouldhoz lépett és mielőtt a rendező védekezhetett volna, jobbról-balról megcsókolta. Gould káromkodott egyet, de a káromkodás elveszett a csókot követő tapsviharban.

12.

Másnap délelőtt D'Arnier és Gould együtt sétáltak a filmgyár hatalmas udvarán.

— Látja, maga marha — mondta a rendező, ha egy szemernyi tehetsége volna, most maga is karriert csinálhatna!

— Hogyan?

— Hogyan? Hogyan? Miféle hülye kérdés ez? Hát nem látja, hogy meg vagyok akadva? Ettől a kis vadmacskától várok valamit. Szívesen hozzáfognék akár holnap már a filmjéhez. Biztos, hogy sikerülne. Az én megérzéseim nem szoktak csalni. És nem csinálhatok semmit, mert nincs szövegkönyvem. Maga napról-napra marhaságokkal gyötör, de még soha nem volt egy egészséges ötlete.

D'Arnier szomorúan lehorgasztotta a fejét és

továbblépdelt a főrendező mellett. Egyszerre felcsillant a szeme.

— Mester — mondta — most aztán igazán van egy jó ötletem!

Gould legyintett.

— Magától én csak egyetlen jó ötletet várok. Ha egyszer eszébe jut, hogy nem ír több szcenáriumot.

— Hallgasson végig. Ez igazán jó ötlet. Ne türelmetlenkedjen!

Gould lemondóan legyintett.

— Na, kezdje el! Másképp úgy sem szabadulok magától.

— Hát kérem... Adva van egy diáklány. Nyolcadikos gimnazista. Egyszer eszébe jut egy tréfa. Fogja magát és az iskolában felöltözteti Zakariást.

— Stop! Ki az a Zakariás?

— A csontváz.

— Mondja, maga egészen hülye?

— Nem.

— Akkor folytassa.

D'Arnier folytatta. Szemrebbenés nélkül mondta végig Klára történetét. Mikor a pofonhoz ért, a rendező felszisszent.

— De hiszen maga ennek a Clara Kovácsnak az esetét mesélte el nekem!

D'Arnier bólintott.

— Igen. Talán nem jó téma?

— De jó. Meglepően jó. Persze azt a pofonhistóriát majd másképp csináljuk. Egyébként azonban meghagyunk mindent, úgy, ahogy el-

mesélte. Látja, mindig mondtam, hogy ne csüggedjen, mert magából még lesz valami. Ez az ötlet sok pénzt ér.

— D'Arnier nem akart hinni a füleinek.

— Mondja, Mester, nem tréfál?

Gould dühbejött.

— Tréfáljon magával a hóhér, azon a bizonyos utolsó hajnalon! Most tűnjön el és írja le ezt a témát három gépelt oldalon. Délben jöjjön be az irodába. Magával is megcsináljuk a szerződést!

13.

Az ezután következő hónapokra Klára csak valami rózsaszínű ködfátyolon keresztül emlékezett vissza. Mikor azon az emlékezetes délelőttön Pierre-rel együtt kilépett az igazgatói iroda ajtaján, zsebében a mesébeillő szerződéssel, úgy érezte, hogy most indul csak el az élete. Ami azelőtt történt, csak jelentéktelen próbálkozás volt.

Azután elkezdődött a munka. Klára a pokol kínjait szenvedte végig. A rendező elviselhetlenebb volt, mint valaha. Klára minden este sírva ment haza a stúdióból. D'Arnier alig győzte vigasztalni.

— Meg kell érteni ezt az embert, Clara! Ez most egy lapra tette fel tizenötévi munkája minden eredményét. Ha maga megbukik, ő is megbukott. A mi nagy császáruk, Napoleon is addig volt félelmetes és megdönthetetlen, amíg

egyszer csatát nem veszett. Gouldnak sem szabad csatát veszteni.

Montmorency is bízta Klárát. Partnere volt a filmben és Klári nagyon megszerette a szálás, rettenetesen hiú férfitrimadonnát. Hálás volt neki, hiszen ő indította el. Montmorency viszont minden baját neki panaszolta el. A nőügyek úgy összetornyosultak a feje felett, hogy már ki sem látszott belőle.

— Mit csináljak? — kérdezte Kláritól. — Adjon tanácsot, hiszen ezt nem lehet kibírni. Jaj, de jó volna, ha egy évig nem látnék nőt.

— Utazzon el! — mondta Klára. Fogadja el a Hollywoodból felkínált szerződést.

— Miért, Hollywoodban talán nincsenek nők?

— De vannak. Ezek azonban újak lesznek. Különben is maga csak beszél a levegőbe. Nem tudna ellenni a nők nélkül egy hétig sem.

— Na, majd még meglátom, mit csinálok. Hát magával mi van? Még mindig nem szerelmes senkibe?

— Nem — felelte Klára.

— Na, nekem megmondhatja. Ma olyan jóbarátok vagyunk, mintha maga is férfi volna. Tehát? ...

— Hát tudja, ez a Pierre D'Arnier helyes fiú.

— Ahá! Csakhogy ezzel nekem nem mond újat.

— Hogyhogy?

— Tegnap maga, Pierre, órákig mesélte nekem, hogy ő milyen helyes fiú, milyen rendes ember, milyen tehetséges és milyen jó gyerek.

— Magának mesélte? Dehát miért?

— Hogy mondjam meg magának. Járjak az érdekében. Azt mondta: Tudod öregem, én kitűnő társalgó vagyok, mulatságos fiú, de a nőkkel nem tudok bánni. Te olyan nagy nőcsábász vagy. Főzd meg nekem ezt a kislányt. Hidd el, a legtisztességesebb szándékaim vannak.

Klára elpirult.

— Igazán? Csakugyan ezt mondta?

— Csakugyan.

— Ezt az utóbbit is mondta?

— Igen. Ez az ember képes rá és megnősül, ha maga is akarja. Borzasztó. Olyan szépen indult a karrierje. Na, megyek, mert nagyon elszomorodtam. Mit mondjak neki?

— Mondja meg, hogy az ilyesmit négyszemközt szeretem elintézni az illető leánykérőkkel.

— Értem. Majd megmondom neki. Hallatlan! Felcsaptam szerelmi postásnak. Úgylátszik, öregszem...

14.

Május elején bemutatták Klára filmjét. A siker minden képzeletet felülmúlt. Az idegenekkel szemben nehezen felmelegedő párizsiak egyszerre ölelték szívükre a magyar leányt. A bemutató közönsége elragadtatott nyíltszíni tapasokban tört ki. A siker általános volt. Montmorency élete legkiválóbb alakítását nyújtotta. Gould brillírozott.

Másnap Gould és Montmorency meghívót ka-

polt az elnöki palotába. A meghívót kézbesítő tisztviselő, régi filmgyári habitué, megszűgta mindkettőjüknek, hogy jól borotválkozzanak meg.

— Miért? — kérdezte Gould.

— Mert a becsületrend átnyújtásánál, régi szokás szerint az elnök megcsókolja a kitüntetettet.

15.

Klára meghatva forgatta az előtte fekvő magyar újságot. D'Arnier mellette ült és mosolyogva nézte. Klára újra hozzálátott, hogy tízed-szer is elolvassa az újsághírt.

«Az Odeon filmszínház csütörtök este mutatja be először Budapesten, az új párisi magyar filmesillag, Kovács Klára filmjét. A fiatal filmszínésznő meglepően rövid idő alatt csinált kariert. Budapest közönsége kíváncsian várja az új sztár bemutatkozását, mi pedig örülünk, hogy ismét egy magyar sikert regisztrálhatunk.»

Klára lefordította a cikket D'Arnier-nek.

— Csütörtökön lesz — mondta. — Körülbeül akkor kezdődnek nálunk az érettségi vizsgák. Engem kicsaptak, de azért mégiscsak fogok érettségezni. Csakhogy másképp, mint az osztálytársnőim. De higye el, Pierre, hogy ép úgy drukkolok, mint ők...

D'Arnier szerelmesen símogatta meg a leány kezét.

— Hazamegy, Clara? — kérdezte.

— Természetesen. Csak illik ott lenni az érettségimen? De legyen nyugodt. Rövidesen visszajövök. Nekem már ki van jelölve itt az utam, amelyen haladnom kell. Nem is tudnék letérni róla...

16.

Az igazgató úr kicsit zavartan köhögött, mielőtt megszólította Vértés dr.-t, a természettan-tanárt.

— Kedves kollégám — mondta — ne haragudjék, de a mai estét nem tölthetjük együtt. Bánt a dolog, mert évek óta minden csütörtökön összeültünk arra a kis sakkpartira, dehát... hogy is mondjam csak... családi körülmények gátolnak.

Dr. Vértés megkönnyebbülten sóhajtott fel, de azért komoly arccal mondta.

— Igazán sajnálom, kedves direktorom, de hát ha komoly okai vannak, az mindennél fontosabb.

— Maga mit csinál az estjével?

— Ó, majd csak eltöltöm. Néhány új fizikai könyvem érkezett. Ön tudja, hogy engem nem nagyon érdekel egyéb...

— Hát akkor viszontlátásra! Ma már nem látjuk egymást.

De látták. Még pedig igen furcsa körülmények között.

Az Odeon mozi két széksorát megtöltötte a VIII. osztály növendékgárdája. Természetesen

az «Ápaffi Mihályné» leánygimnázium nyolcadik osztályáról beszélünk. Már Marietta és Kővágó Gizi egymás mellett ültek a legnagyobb egyetértésben. Gács Éva egy bizonyos Gyuriról beszélt Péterffy Katónak, aki kövérebb volt, mint valaha.

— Gyuri remek pofa — mondta Gács Éva.
— Olyan jókat mond.

— Biztosan betanulja otthon, mielőtt találkozna veled! — szólt oda Kővágó Gizi.

— Pukkadj meg! — mondta dühösen Gács Éva.

— Mondd, Évikém, nem gondolsz, hogy fogytam valamit? — kérdezte Péterffy Kató.

— De igen, drágám. Mennyit fogytál?

— Körülbelül negyven dekát.

Már Marietta tölcsért csinált a kezéből, úgy súgta:

— Negyven kiló sem látszana meg rajtad?

Péterffy Kató kiöklötte a nyelvét, de gyorsan visszahúzta.

— Gyerekek, végünk van! Nézzétek azt a páholyt. Vértés van ott!

— Már Marietta előrehajolt.

— Jó Isten, csakugyan. És az igazgató úr!

— Ó!!

— Elcsípnek bennünket a moziban, pár nappal érettségi előtt!

Péterffy Kató izgatottan súgta:

— Ugye mondtam, hogy nem illik ilyenkor moziba jönni. Igazuk volna, ha botrányt csinálnának.

De nem csináltak. E pillanatban egymással voltak elfoglalva.

— Lám, lám, direktorom — mondta dr. Vértés — zavartan igazgatva a nyakkendőjét — lám lám... ezt a véletlent.

— Igen... hm... elmaradt a családi... ööö... összejövetel. De ön sincs a fizika-könyvei mellett, amint látom.

— Nem, mert, hogysis mondjam, kiderült, hogy rosszakat küldtek. Gondoltam, megnézek egy filmet, ha már erre jártam...

— De hisz ön nem a Rákóczi-út környékén lakik, hanem Óbudán.

Dr. Vértés izgatottan köhögött.

— Valóban? — kérdezte csodálkozva. — Hát ön, hogy került ide, direktorom?

— Hát... gondoltam, megnézem annak a haszontalan lánynak a filmjét. Mégiscsak hozzánk járt iskolába, több, mint hét évig...

17.

— Gyerekek, ott van Klári!

Klári ott ült az egyik páholyban. Mellette a színházi újság szerkesztője és Paula néni. Mikor a film végetért, a közönség óriási tapsviharban tört ki és Klára felállva a páholyban, lehajtott fejjel fogadta a tapsokat.

Ekkor kopogtak a páholy ajtaján. Az igazgató és dr. Vértés lépett be. Az igazgató úr nagy zavárban volt.

— Kedves ő ő ő... kedves Klára. Ha megengedi, szívből gratulálok. Maga igen nagy művész és az «Apaffi Mihályné» leánygimnázium boldog, hogy maga odajárt közénk... Mi mindig büszkék leszünk magára.

Odalépett a leányhoz és kissé szögletes mozdulattal kezét csókolt neki. Klára könnyes szemmel kérdezte:

— Hát átmentem az érettségim, igazgató úr?

— Jelesen ment át, fiam...

Klári szédült egy kicsit, mikor végigment a páholyfolyosón. A moziközönség tapsa és éljenzése adott ütemet minden lépésének. Mikor a kijáráshoz ért, meglepődve állt meg.

— Éljen Klári!

Igen. A VIII. osztály testületileg várta. Klára számított rá, de azért mégis úgy örült, mintha valami nagy és meglepő ajándékot kapott volna valakitől.

Kövágó Gizi előrelépett.

— Üdvözöllek Kovács, annak az osztálynak nevében, amely kitermelt magából téged, hogy a köznek ajándékozzon. A filmen szép és kitűnő voltál, ennél fogva, szívből keblünkre ölelünk. Remélem, hogy még nem vagy túlbüszke és ezért meghívunk a jövő héten lezajló érettségi bankettre, ahol az egészségedre való mértéktelen ivás folytán iszonyúan be akarok rúgni...

Klára sírt is, nevetett is. Megcsókolta Kövágó Gizit, aztán sorba, mind a harminckét lányt. A közönség ismét tapsolt. Egy fotóriporter szorgalmasan fényképezett.

— Hát engem már mindig le fognak fényképezni, ha csókolózom? — kérdezte Klári.

18.

TÁVIRAT

Mille Clara Kovács Budapest
Sikerhez gratulalok Stop Nagyon
hiányzik nekem Stop Gould
koenyoeroeg hogy irjak neki uj
filmet Stop Meg meggondolom
Stop Siessen vissza Stop
Zakariast csokolom

D'Arnier

VÉGE.

A Világvárosi Regények következő száma

LELESZY BÉLA

legújabb regénye:

A QUEBECKI KESELYÜ.

A Tűzföld zuhogó esőzésében, jeltüzekről színes szigetcsúcsai között furcsa meglepetés ér egy nagy olajtársaságot. Ellopnak tőle egy hatalmas olajmezőt és ezer veszedelem, kísértés és halál várja a társaság leküldött fiatal mérnökét. Állandó feszültség, az érdekes déli világ pompás rajza jellemzi ezt a regényt, amely az utolsó lapjáig leköti az olvasó érdeklődését.

229. SZ. KERESZTREJTVÉNY

VIZSZINTES:

1. Petőfi verse
2. Világhírű cseh hegedűművész
10. G. J.
12. Amerikai filmszínész vezetőkéneve. Keresztneve: Madge
13. Vadnai László monogramja
14. Pudermárka (igen — ang.)
16. Port cseppfolyósít — folyadéokban
17. Ülőhely
18. Éjszakai agyfilm
19. Nem vágyik kosár után
20. Német igekötő
21. Rag, -vel párja
23. Sípós istenség a görög hitregében
24. Az ábécé utolsó betűje
25. Apa — németül
27. Zirc határai (nemdebár?)
28. Sportmez
29. Tantal vegyjele
30. Ágát szakít le a fáról
31. Isten önnel kislány!
32. Egy — angolul
34. Mind — szintén angolul
35. Nem még, sőt
36. Ezt csak kutyának mondja egy úriember
37. Területmérték
38. Létező
39. Jegybankunk rövidítése
41. Körülbelül — közismert latin rövidítése

42. Étélizesztő
43. Alkoholfajta (fűszesz)
45. Az arzén vegyjele
46. Hírt küld fel, felszól

FÜGGŐLEGES:

1. Szent Máté evangéliumából idézünk
2. Nemzeti Párt
3. Angol segédige egy alakja
4. Színvonal, minőség
5. H. G. Wells egy könyve
6. Ez senkit sem kímél
7. Jár rövidítése (ha többről van szó)
8. Azonos magánhangzók
11. Ő viszi a legjobb bizonyítványt haza az iskolából
13. Bűvészszerszám
15. Ezt is annak nevezhetjük
17. Átmenet folyadék és szilárd dolgok között
21. Rádiócsomárka
22. Egy kicsit lepihen
25. Úgy gondol
26. Azonos betűk
33. Csapadék
35. A Bihar-hegység keleti lejtőjén lakó népfaj
39. Munka, ahogy Angyal földön mondják
40. ... Istenben!
43. Kecske szavalja
44. Női név (Jákob egyik felesége)
46. Fekete Dezső monogramja
47. Nemzeti Tanács

A 228. SZ. KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Avala, 6. Arasz, 11. Sikér, 12. Malta, 13. Ha nem imádkozik a szív, 14. Iris, 15. Go, 16. Ká, 17. Ráta, 19. Leon, 21. Aba, 22. Kárász, 23. Va, 24. Rév, 25. Szív, 27. Ada, 29. Mos, 31. Eke, 32. Golf, 33/a. Zab, 34. As, 35. Leadás, 36. Ész, 37. Ugar, 38. Eszt, 39. Tó, 40. Am, 42. Eszi, 44. Dugás, 46. Etele, 48. Aresz, 49. Selma.

Függőleges: 1. Ast, 2. VI., 3. Akarta, 4. Lénia, 5. Ares, 6. Amig, 7. Rámolás, 8. Alá, 9. ST, 10. Zalám, 13. Hiába dolgozik a nyelv, 17. Ravag, 18. Távozás, 20. Esze, 22. Kém, 26. Veszt, 28. Alea, 30. Sas, 33. Farakás, 36. Észlel, 37. Utóda, 38. Esete, 41. Masz, 42. Eyes, 43. Ige, 43/a. Tea, 45. Ur, 47. LM.

229. számú keresztrejtvény

1		2	3	4	5	6	7	8	L	F	↓
	■	9							■	0	
10	11	■	12					■	13		
14		15	■	16			■	17			
18				■		■	19				
20			■	21		22	■	23			
24		■	25				26	■	27		
28											
29		■	30					■	31		
32		33	■	34			■	35			
36				■		■	37				
38			■	39		40	■	41			
42		■	43				44	■	45		
	■	46						47	■		
L →	A										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égely Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós.

Az utolsó 25 szám a következő:

205. LELESZY BÉLA: A sárga kantár.
206. ÁKOS MIKLÓS: A hercegnő pizsamája.
207. ASZLÁNYI KÁROLY: A befalazott halál.
208. SZENTGYÖRGYI FERENC: Mit tudjátok ti férfiak!
209. REJTŐ JENŐ: Halálsziget.
210. GÁL IMRE: Rövidzárlat.
211. CSÖNDES GÉZA: Börtön a Dunán.
212. GÖRÖG LÁSZLÓ: Nincs menekvés.
213. GOSZTONYI ÁDÁM: Kaland a tejúton.
214. LELESZY BÉLA: Braga törpéi
215. NÓGRÁDI BÉLA: A frakkos ragadozó.
216. FEKETE OSZKÁR: A rubin nyolcas.
217. SZENTGYÖRGYI FERENC: Egy csók is lehet kegyetlen.
218. GÖRÖG LÁSZLÓ: Vihar a Dunán.
219. CSÖNDES GÉZA: Tavaszi vásár.
220. FORRÓ PÁL: A végrendelet.
221. ÁKOS MIKLÓS: Végzetes éjszaka.
222. BÜKY GYÖRGY: Hétnapos dárídó.
223. LELESZY BÉLA: A győzhetetlen Rod.
224. GÖRÖG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Amikor a tolvaj zsarol.
225. FARAGÓ SÁNDOR: Miksa herceg megszületik.
226. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Megmentelek!
227. GOSZTONYI ÁDÁM: Nő nélkül nem lehet...
228. GÖRÖG LÁSZLÓ: Lélekesere.
229. NAGY KÁROLY: Klári érettségije.

